

Barborke sa zdá, že rodičia sa správajú akosi čudne. Keď si myslia, že ich nevidí, šuškejú si... občas sa smejú... a niekedy sa im v očiach objavia aj slzy.

Čudné, veľmi čudné, pomyslí si vtedy Barborka.

Raz večer, keď sa chystala vliezť pod perinu, ocko s mamou si k nej sadli na posteľku. Oči im svietili od radosti.

„Chceme ti povedať niečo veľmi dôležité,“ začala mamička.

„Budeme mať bábätko,“ oznámili obaja takmer naraz.

„Bábätko? Budeme mať bábätko? Naozajstné bábätko?

Ja budem staršia sestra!“

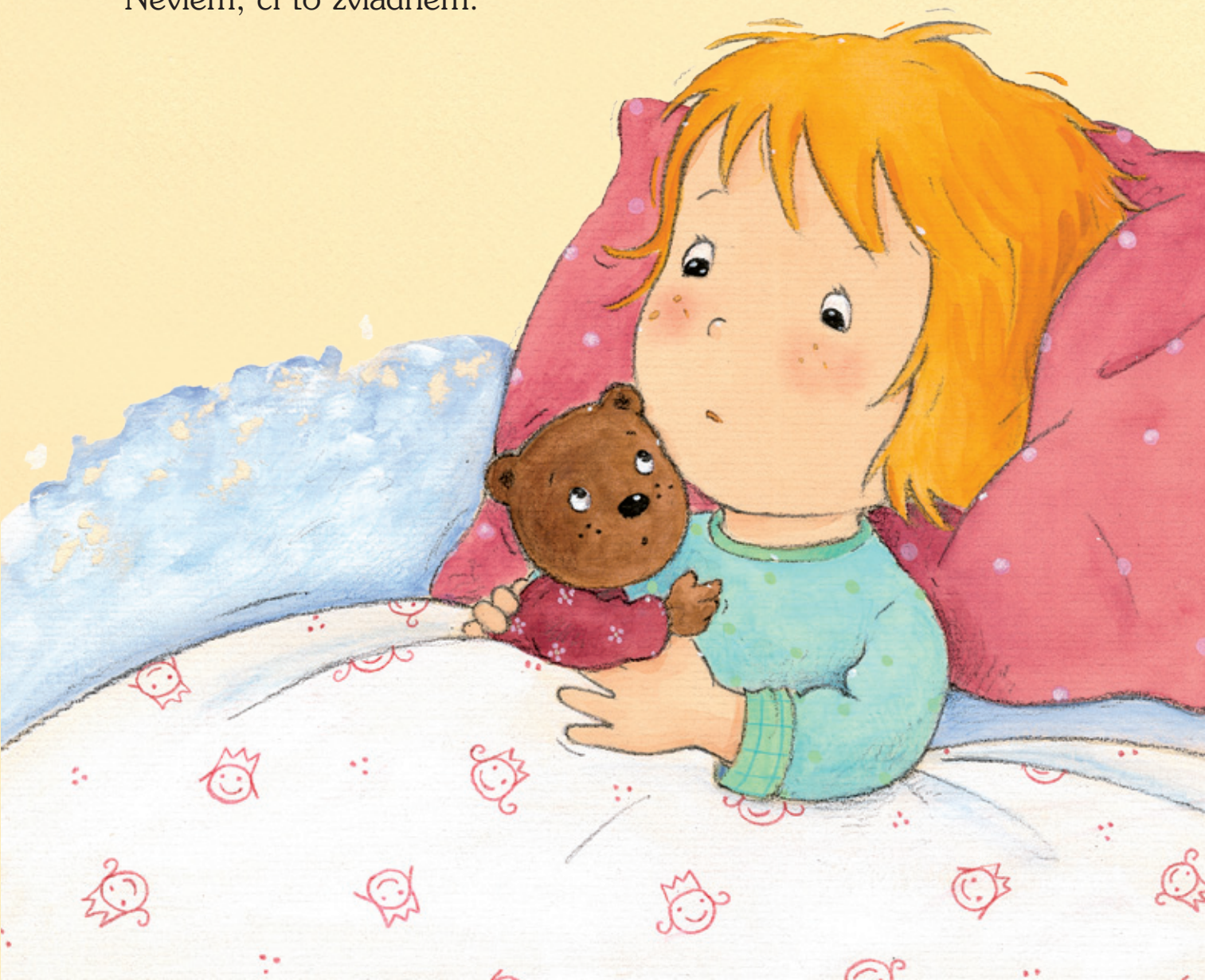

Ako dni plynuli, mamička sa
z týždňa na týždeň a z mesiaca
na mesiac čoraz väčšmi
zaokrúhľovala.

Až bola celkom
ako balónik.

Barborka každý večer nahlas premýšľala:
„Macík, len si predstav, ja budem staršia sestrička.
Neviem, či to zvládnem.“

Jedného dňa prišiel do škôlky po Barborku ocko. Silno si dcérku privinul k sebe a opýtal sa:
„Chceš sa ísť pozrieť na svojho malého bračeka?“

„Už sa narodil?“
„Áno, dnes dopoludnia.“

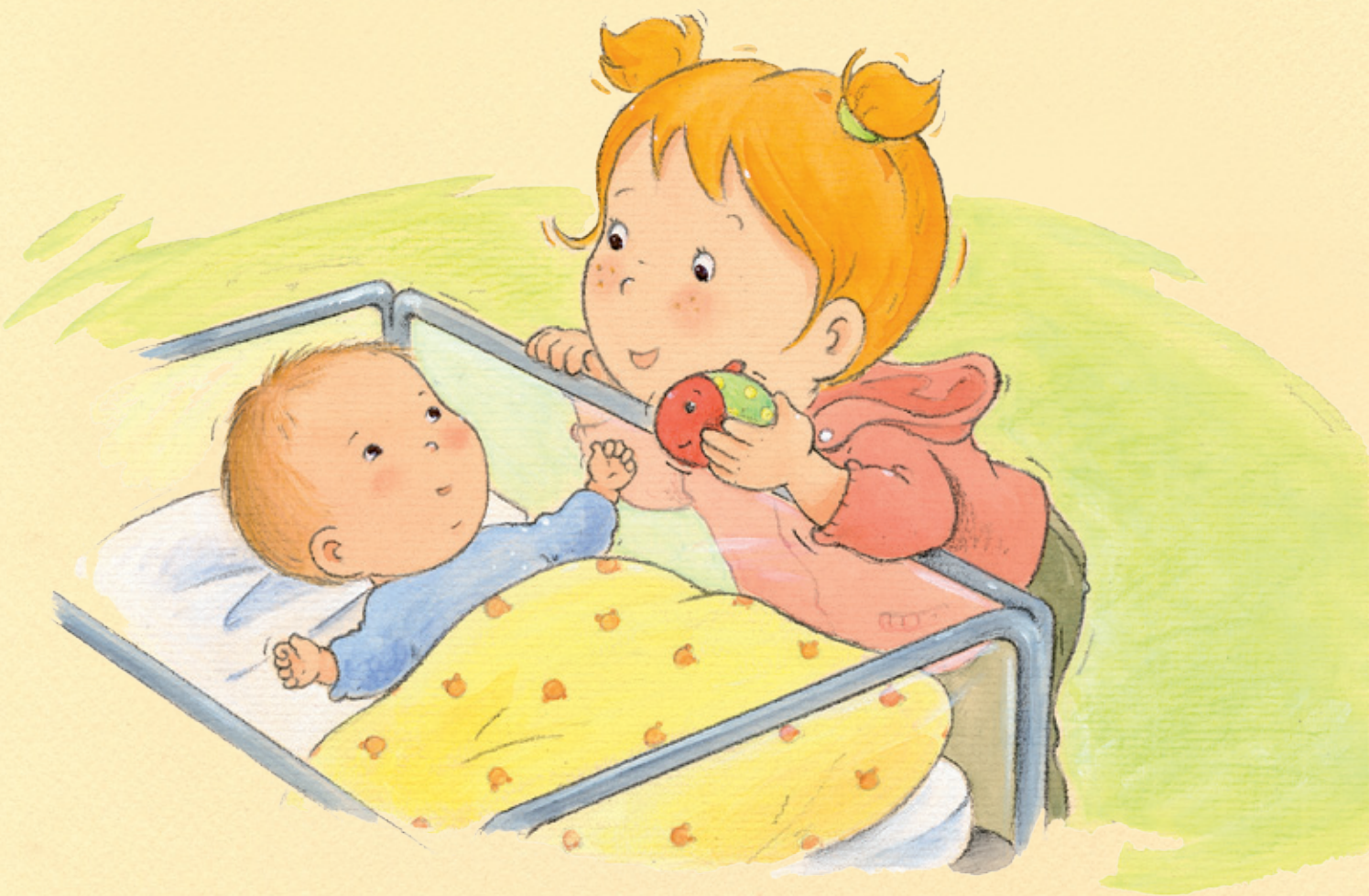

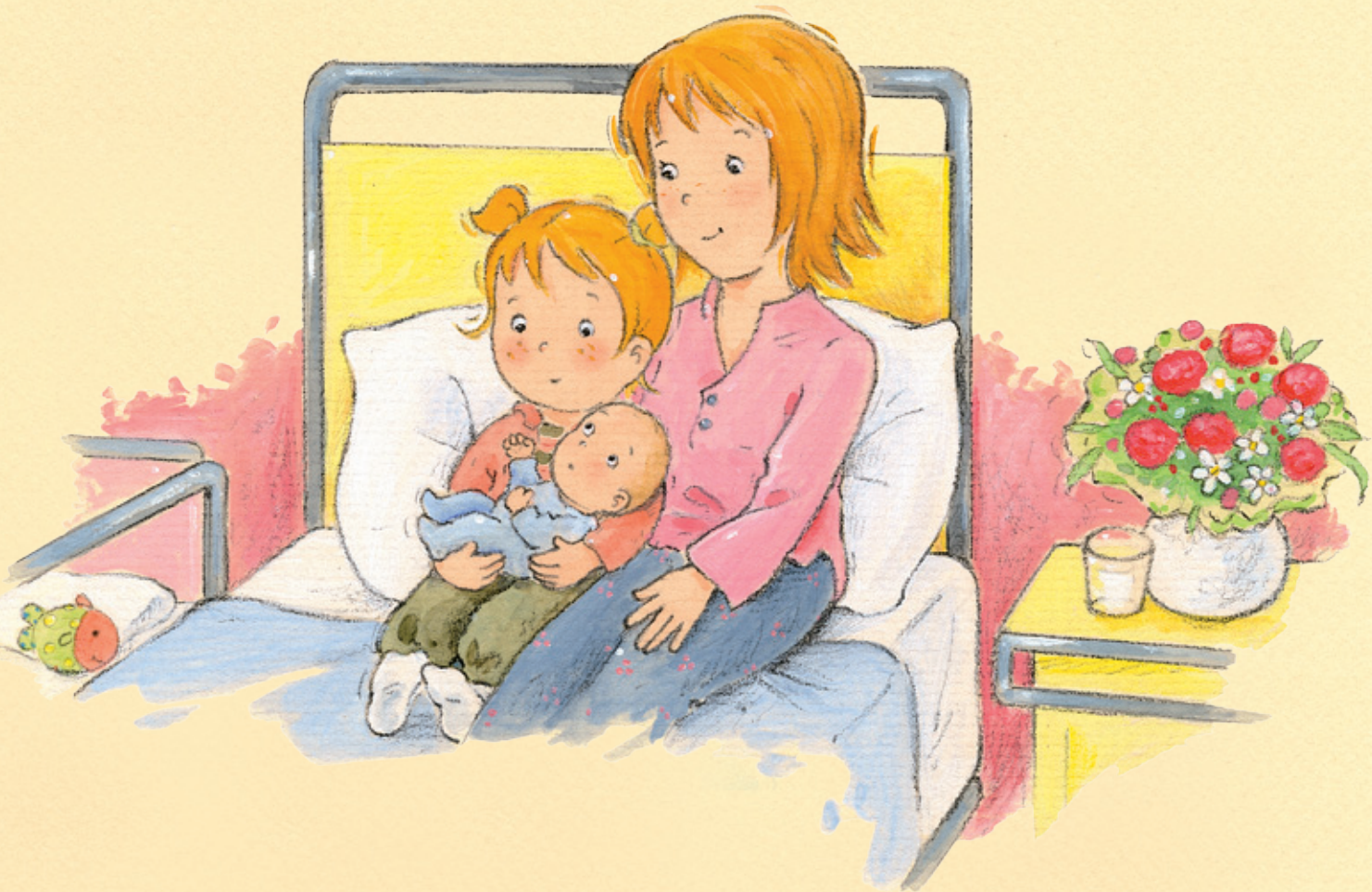
„Zájdeme kúpiť mamičke kvety a bonboniéru,“ povedal ocko.
„Dobre, a pre bračeka hračku.“

O hodinu ocko s Barborkou prišli do pôrodnice. Barborka bola nadšená. Naklonila sa nad postieľku a zvolala: „Aký je rozkošný!“

Barborka podala bračkovvi pestrofarebnú rybku, ktorú mu kúpila.

„To je pre teba.“

Mamička si Barborku vyobjímala a potom vzala Maxa do náručia. Barborka ho smela pobozkať a posediačky na posteli vedľa mamy ho mohla aj popestovať na rukách. „Lúbim Ťa,“ zašepkala mu nežne do uška.

Odteraz sú štyria a všetci sú veľmi šťastní.
Max si strká ručičku do úst a mrnčí.
„Je hladný,“ povedala mama, „nakrímim ho.“

„Kde má fľašku?“ spýtala sa Barborka.

„Nepije z fľašky, ale z mojich prs,“ vysvetlila jej mamička.

„Je to praktické, jedlo má vždy hotové a navyše je ideálne teplé.“

